

DEIMANTĖ LUKĖ

Gyvenime taip (ne) būna

svajonių knygos

Knygute.lt

Deimantė Lukė

**GYVENIME
TAIP
(NE) BŪNA**

Romanas

Redagavo Ilona Petrovė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Deimantė Lukė, 2025

© Živilė Adomaitytė, viršelio iliustracija ir dizainas, 2025

© „Svajonių knygos“, 2025

© „Svajonių knygos“, skaitmeninė versija, 2025

ISBN 978-609-03-1051-9

Elektroninė versija © [Knygute.lt](https://knygute.lt), 2025

Ar įmanoma nekęsti žmogaus, kurio nė karto nematei?

O jam atleisti?

I dalis

Gyvenimo aprašymas

Gintarė

Nors valytuvai dirba visu pajėgumu, o gatvės visiškai apšviestos, vis tiek sunku matyti kelią. Dar tik sausio vidurys, bet pūgas ir pusnynus jau seniai pakeitė lietūs ir tešlynai. Džiaugiuosi, kad šiandien Justinas, mano vyras, grįžo namo anksčiau ir man dabar nereikia vairuoti, bet kartu nerimauju, nes pastaruoju metu taip dažnai keičiasi jo darbo laikas, vadinasi, verslo situacija negerėja. Jeigu apie tai paklausčiau, tuomet jau trečią kartą sulaužyčiau vyro iniciuotą susitarimą iki mėnesio galo šia tema nediskutuoti. Nežinau, šis sprendimas mums padeda ar tik dar labiau viską sunkina. Kol kas vienintelis akivaizdus rezultatas – dar daugiau tylos.

Justinui perjungiant radijo stotį išgirstu

skambesį, pranešantį apie gautą naują elektro-
ninį laišką, ir iš karto įkišu ranką į ant kelių pūp-
sančią dirbtinės odos rankinę. Išsitraukiu ai-
foną, jo ekrane suvedu dukros gimimo metus, o
tada atidariusi laišką skaudžiai nuryju seiles ir
po akimirkos pravirkstu.

– Ei, kas negerai? – sekundei nusukęs akis nuo
kelio susirūpinusiu balsu klausia vyras.

Sušniurkštusi nosimi, nulenkiu galvą. Matau,
kaip viena ašara įkrenta į pravertą rankinę. Į-
kišu telefoną atgal į vietą. Į Justino klausimą tu-
riu tik vieną atsakymą, kuris tarsi buvęs ilgai į-
kalintas visa jėga veržiasi į laisvę:

– Viskas. Viskas negerai!

Jaučiu, kaip kūną užlieja karščio banga.
Trūksta oro. Rankomis užsidengiu veidą. Justi-
nas kažką sako, bet jo žodžiai manęs nepasie-
kia. Po kelių sekundžių, atitraukęs vieną ranką
nuo vairo, sugriebia mano delną. Jo prisilieti-
mas mane ramina taip, kaip niekas kitas. Ir jis
tai žino. Lyg ką tik išnirusi iš vandens vėl aiškiai
girdžiu.

– Gal trumpam sustokim? – pasiūlo Justinas,
vis dar laikydamas mano delną savajame.

Jis suneria savo pirštus su manaisiais ir perke-
lia juos ant pavarų perjungimo svirties. Šiek

tiesk palinkdami šonu vienas prie kito, kartu perjungiamo pavarą. Aš jį dievinu. Jis man per geras.

- Ne, nereikia, - atkertu šalčiau nei norėjau. Dešinė palto rankove braukdama per ašarotus skruostus šiek tiek švelnesniu tonu priduriu: - Nenoriu vėluoti. Žinai, kad Luknei nepatiktų išeiti vienai paskutiniųjų.

Tiksliau, prisimenu pačios vaikystėje išgyventą liūdėsį ir nerimą, kai mama atvykdavo pasiimti manęs, o auklėtojos jau kurį laiką mindžikuodavo prie durų, ir nenoriu, kad šį jausmą pažintų ir mano dukra. Vos apie tai pagalvojusi sulig iškvėpimu atkišu apatinę lūpą ir pūsteliu šią mintį aukštyn. Ji pašiurena kaktą dengiančius natūraliai lengvai banguotus ir šiek tiek išsitaršiusius kirpčius ir, paklususi mano paliepi-mui, nusklendžia tolyn.

Ima perštėti skruostus. Nors ir trumpam prisilietusi vilna priminė, kaip stipriai išsausėjusi mano veido oda ir kaip smarkiai ją apleidau. Bet šiuo metu yra daug svarbesnių dalykų, kuriais reikia pasirūpinti.

- Gerai, bet, prašau, pasakyk, kas čia ką tik nutiko, - vyras lėtai paleidžia mano ranką ir bando persirikiuoti į kitą eismo juostą, iš kurios galėtų pasukti kairėn. - Ką perskaitei tame

telefone?

Akys vėl drėksta, atremiu galvą į šoninį langą. Smilkiniu jaučiu nuo jo sklindantį šaltį. Norėčiau, kad tai dabar nors minutei sustingdytų mano jausmus. Ne visus, tik tą vis gilėjantį nusivylimą savimi. Deja, atrodo, nuo vėsos jis tik dar sparčiau skverbiasi vidun.

– Tik dar vieną patvirtinimą, kad esu visiškai nevykėlė, ir tiek.

Justinas išjungia radiją. Akies krašteliu matau, kaip praveria burną, norėdamas kažką sakyti, bet iš karto jį sustabdau:

– „Dėkojame už mums skirtą laiką ir susidomėjimą mūsų įmone, bet, peržiūrėję visų kandidatų gyvenimo aprašymus, apgailestaujame, nes į kitą atrankos etapą jūsų pakviesti negalime.“ Jau mintinai išmokau tą atsakymą, – suprasdama, kad jau tuoj būsime vietoje, stengiuosi susitvardyti vėl nepravirkusi. – Ką mes darysim, jeigu...

– Prašau, tik ne apie tą patį! – lyg atsilygindamas Justinas dabar nutraukia mane. Jis tvirčiau suspaudžia vairą, jo krumpliai šiek tiek pabąla. – Gana to „jeigu“. Juk susitarėme! Dar nors kartą išgirsiu šį žodį, prisiekiu, namo važiuosiu taksi.

Ir vėl tyla. Begarsė išorė, griaudėjantis vidus. Likusį kelią leidžiuosi hipnotizuojama su lietumi vis dar įnirtingai kovojančių valytuvų. Sustojame prie pat vartelių. Kai atidarau dureles ir ruošiuosi išlipti, išgirstu kiek pritilusį vyro balsą:

– Man labai gaila dėl to laiško, tikrai, – atsigręžusi matau, kad jo žvilgsnis sako tą patį.

– Žinau. Ir man.

Vos pastebimai, beveik nejudindami lūpų, vienas kitam šyptelime ir taip tarsi sudarome bežodės paliaubas. Tik bijau, kad tai ir vėl bus laikina, nes man sunku išmesti iš galvos tą „jeigu“. Tarytum tai būtų giliai įsisiurbusi, mintimis mintanti erkė.

* * ***

Luknė ir toliau atsakingai laikosi prieš kurį laiką užgimusios tradicijos važiuojant namo išdėstyti viską, ką tądien darželyje nuveikė. Tiesa, paskutiniu metu ji pasakoja taip detaliai, kad, kol pasiekiamo namus, paprastai spėja apkalbėti tik pirmąją dienos pusę iki pietų miego. Bet nei aš, nei Justinas, jeigu vyksta drauge, niekada jos netildome, atvirkščiai, visą kelią kantriai klausomės. Ir, man atrodo, daugiausia todėl, jog dėl mažylės istorijų mes gauname

proga trumpam pamiršti viską aplinkui, bent minutę ar dvi per dieną paprasčiausiai linksmai pasijuokti. O tai paskutiniu metu drauge darome vis rečiau.

Reikia pripažinti, ta šviesiaplaukė garbanė penkiametė tikrai sugeba pralinksminti. Pavyzdžiui, ką tik išklausėme tokio jos pasakojimo: „Siandien sventėm Kajaus sestą gimtadienį il, kai suvalgėm tolta, as jo pakliausiau, al jis žino, kad bitės pel vieną sekundę gali suplasnoti spalneliais daugiau nei du simtus kaltų, o jis man pasakė: „Nesek man pasakų.“ Tada as is kalto nubėgau paimti tą knygą apie bites, kul vakal, kai jo nebuvo, skaitė auklėtoja, il palo-džiau jam, kad ant jos nepalasyta „pasakos“.“ Nežinau, ar įmanoma susilaikyti neprunkštelėjus. Justinas susijuokia tik po kelių akimirksnių, tad dabar jau krizenu nebe iš Luknės istorijos, o iš pavėlavusios vyro reakcijos.

– Man patinka, kai visi tlys juokiamės. Tada gaunasi vienas labai dyyyyyydelis juokas, – sėdėdama automobilinėje kėdutėje už manęs iš-taria Luknė ir pradeda skardžiai kikenti.

Tabaluodama savo mažomis kojytėmis dukra nestipriai įspiria į mano sėdynės atlošą. Tuo metu įvažiuojame į požeminį garažą, aš persukusi ranką švelniai pakibinu tas nenuoramas

pėdutes.

Kai jau galiausiai atsiduriame erdvėje, kurioje nėra vienas iš mūsų trijulės nesigėdija dėvėti skylių kojinių ar išterliotų marškinėlių, valandėlę įninkame į skirtingas veiklas. Justinas įsitaiso svetainėje ant sofos priešais televizorių ir pradeda įnirtingai spaudyti nešiojamojo kompiuterio klaviatūros mygtukus. Luknė šalimais ant grindų pasitiesia savo mėgstamiausią Justino tėvų padovanotą purpurinį vilnonį pledą, atsigula ant pilvo ir, atidariusi plastikinę permatomą flomasterių dėžutę, garsiai visiems praneša, jog ruošiasi piešti bičių avilį. Justinas kartais pasilenkęs žaismingai sutaršo dukrai plaukus. Aš su svetaine sujungtoje virtuvėje maišau per pietus pagamintą daržovių sriubą ir atsigręžusi stebiu šį buitišką, paprastą, kasdienį vaizdą, kurio neiškeisčiau į jokią kitą šio pasaulio reginį.

Svetainėje ant sienos pritvirtinto televizoriaus ekrane moteris praneša, kad po reklamos sulauksime pasirodant specialius laidos svečius – jaunosios kartos repo grupės neaiškiu pavadinimu narius. Kai pjaustydama čiabatą išgirstu pirmąją jų dainą, noriu ant medinės lentelės gulintais duonos gabalais užsidengti ausis. Ar tai reiškia, kad būdama dvidešimt septynerių jau

pradėjau senti? Justinas pritildo televizorių. Kartais atrodo, kad jis tikrai moka skaityti mano mintis. Man tai patinka, bet dabar daug labiau norėčiau sužinoti, ką šiuo metu, įbedęs susirūpinusį žvilgsnį į kompiuterio ekraną, galvoja jis.

Maždaug prieš keturis mėnesius Justinui pranešus, kad jų su dviem bičiuliais įsteigtas draudimo įmonės filialas susiduria su šioais tokiais sunkumais, nusprendėme, jog būtų neblogai, jei bent laikinai padirbėčiau ir aš. Visgi mūsų šeimos išlaidos nemenkos – vien privataus darželio mokesčio, būsto paskolos ir automobilio lizingo įmokų bendra suma beveik siekia mano geriausios draugės Monikos, dirbančios finansų analitike, mėnesinį atlyginimą. Tiesa, Justinas ieškoti darbo manęs neskubino, ne kartą pabrėžė, kad tai labiau prevencinė priemonė, o ne būtinybė, bet iš patirties žinojau: jei mano vyras savo nuogastavimus išsako garsiai, jie tikrai pagrįsti. Šiaip ar taip karjera buvo mano ateities planuose. Kadangi turėjau galimybę, norėjau neskubėti, pasimėgauti dukrelės auginimu, sulaukti, kol ji pradės eiti į priešmokyklinę klasę, o tada atnaujinti žurnalistikos studijas, kurias priešpaskutiniame kurse sustabdžiau dėl nėštumo, ir įsilieti į darbo rinką.

Dabar, kai ieškau darbo anksčiau nei

planavau, nebaigti mokslai ir nulis praktikos, žinoma, kiša koją ir kone kasdien verčia jaustis niekam tikusia. Nors pastarąjį mėnesį, jau palaidojusi viltį gauti darbą pagal studijuotą specialybę, CV siunčiu praktiškai kur papuola, per daug nebesigilindama į darbo skelbimuose nurodytas pareigas ir reikalavimus (atmetu tik fizinius darbus, jiems dėl kartais pasikartojančių nugaros skausmų priešinuosi ne tik pati, bet ir griežtai nepritaria vyras), vis tiek realių pasiūlymų nesulaukiau. Turiu omenyje siūlančių stabilų užmokestį, tai yra tokį, kuris beveik nepriklauso nuo rezultatų, o darbo laiko režimas tinka auginant mažametį vaiką. Daugiau nei porą gana patrauklių kvietimų teko atmesti būtent dėl slankiojo grafiko.

Kažin, ką apie tai pasakytų mano mama? Pastaruoju metu vis dažniau apie ją galvoju. Ji, ko gero, nusiviltų, kad taip drąsiai pasikliauju vyru. O gal kitus jausmus nustelbtų džiugesys, kad anūkė turi žmogų, kurio neturėjo dukra? Bandau tuo tikėti.

* * **

- Ačiū už vakarienę, - švelniai pabučiavęs man į pakaušį už nugaros sušnabžda vyras.

- Nėra už ką, - su gelsvais sriubos likučiais aplipusia lėkšte rankose grįžteliu per petį ir

šypteliu jam. – Luknė dar vonioje? – vėl nusisukusi pasilenkiu į indaplovę įdėti lėkštę.

– Taip, ir prašė pakviesti tave. Aš jau nebeatseku, bet, jos nuomone, dabar tavo eilė vaidinti, – susižvalgę abu išsišiepiame iki ausų, maloniai pakutenti vidinio šeimos juokelio. – Eik, aš čia pabaigsiu, – Justinas pakšteli man į žandą.

Jau žengdama iš virtuvės stabteliu, trumpam atsisuku į vyrą. Atraitotos juodų medvilninių marškinėlių rankovės leidžia pasigrožėti ryškio-
mis rankų venomis. O plaukai, tie savo spalva ir minkštumu šokoladinį pudingą primenantys plaukai! Taip ir noriu į juos panardinti pirštus. O paskui stipriai apsivyti kaklą ir... Pasiilgau savo vyro. Jo kūno, prilipusio prie manojų. Svarstau, kada pirmą kartą taip akivaizdžiai pajutau, kad trūksta intymumo. Kai prasidėjo problemos dėl verslo? O gal situacija šioje srityje iki galo nepasitaisė dar nuo dukros gimimo?

– Mamaaa! – mintis pertraukia Luknės šauksmas.

– Aš čia, aš čia, – tariau įėjusi į vonios kambarį. Nuo metalinės lentynėlės pagriebiu didelį baltą rankšluostį ir ištiesiu jį priešais savo veidą, – Žmogus Rankšluostis jau čia! Jis pasiruošęs nusausinti tave!

Kaip visada, kai išgirsta mane kalbant pastorintu balsu, Luknė suploja delnais iš pasitenkinimo ir ima klegėti. Negaliu atsispirti toms mieloms duobutėms skruostuose, tad, kol švelniai tapšnodama rankšluosčiu nuvalau mažytį tobulą dukros kūnelį, būtent taip ir šneku.

Kiek vėliau, po dviejų perskaitytų pasakų (retai kada pasekusi vieną neišgirstu frazės: „Mama, plasau, dal vieną, labai labai tlumpą, pačę tlumpiausę“), tyliai uždarau Luknės kambario duris. Išgirstu duše bėgantį vandenį. Nutipenusi į virtuvę užkaičiu virduklį. Į savo mėgstamiausią baltą puodelį su raudona širdele per vidurį įdedu vieną juodos arbatos pakelį. Atkreipiu dėmesį į savo rankas ir tuoj pat padarau išvadą, kad jau seniai laikas manikiūrai. Po minutėlės įpylus karšto vandens į puodelį, širdelės viduryje pamažu išryškėja užrašas „Būk mano žmona“ – kasdienis priminimas apie tą dieną, kai ištariau lemtingąjį „taip“. Tiesa, pamenu, atsakiau truputį kitaip.

Tai įvyko praėjus vos kelioms valandoms, kai išėjusi iš ligoninės drebančiomis rankomis sunkiai nulaikydama prie ausies prispaustą telefoną pasakiau Justinui, kad laukiuosi. Jis tepasakė: „Važiuok namo. Susitinkam pas tave, netrukus būsiu.“ Gyvenime tiek nebijoju....